

Casa Álamos Periódico

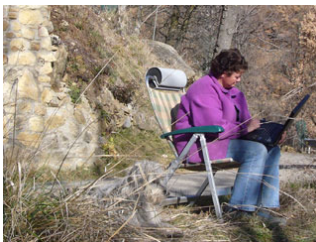
Numero Trece, 5 febrero 2008

Powerpoint-presentaties, handen schudden, geluidsfragmenten, mooie en leuke foto's, diverse soorten E-cards, met de post verstuurde kaarten, droge zoenen, natte zoenen, SMS-jes en gewoon getypte boodschappen. Het is ons allemaal aangedaan opdat ook wij de feestdagen goed door zouden komen. Hartelijk dank daarvoor, als we alle reacties bij elkaar optellen denken we wel dat we de tachtig gehaald hebben dit jaar en dan tellen we de handen en de zoenen niet eens mee.... Op 17 januari ontvingen we zelfs nog twee kerstkaarten, het mocht de pret allemaal niet drukken! Minder prettig te vermelden is het feit dat we de hele grote bijlagen (er waren er bij van 5Mb, OEFFF!) niet geopend hebben door ons langzame en dunne lijntje. Ook hebben we gemerkt dat een aantal E-cards niet naar behoren gefunctioneerd heeft en dat we de mensen die zich voor ons ge-elfed hebben (blijkbaar weer iets nieuws wat in Spanje nog niet doorgedrongen is) ook moeten teleurstellen want het is ons nimmer gelukt om de boodschappen aan de praat te krijgen; tot op heden weten we dus nog steeds niet wat "jezelf elfen" inhoud. Waarschijnlijk heeft het allemaal te maken met de trage internetverbinding die we hebben, we weten het niet. Sorry, sorry, sorry, maar alleen al het feit dat we jullie post elektronisch of in de brievenbus hebben mogen ontvangen of dat we jullie persoonlijk gezien en gesproken hebben deed ons in ieder geval meer dan goed! Er is heel erg veel te melden, vandaar dat we maar weer eens een nieuwsbrief van drie pagina's voor jullie hebben gemaakt. Dus schenk nog maar eens een kopje koffie in of vul het schaalpje chippies maar even bij alvorens verder te gaan met het vele nieuws wat we u te melden hebben. Welkom in 2008!!

Bereikbaarheid in Visalibons

Om te beginnen dus eerst even een korte uitleg over die bereikbaarheid, want daarmee is het nog steeds schipperen. We hebben nog steeds geen vaste telefoon (Telefónica werkt niet echt mee maar zodra we het nummer hebben krijgen jullie het ook) en op de mobiel hebben we alleen een signaal als we die tactisch tegen een van de ramen aan de oostkant van het huis parkeren. In het oosten (maar wel achter een heuvel) staat aan die kant namelijk de steunzender en de signalen komen soms wel en soms weer niet over die heuvel en bij ons binnen. Zo heb je dus uren niets en plotseling heb je zes berichten: twee gemiste oproepen, drie voicemailen en een SMS. En voor je dan goed en wel geantwoord hebt is de dekking weer weg; heel fijn allemaal en dus zeker niet optimaal. Maar het zorgt ook voor hilarische situaties. Als we willen internetten is dat ook op basis van een mobiele telefoonlijn en daarvoor moeten we met de laptop naar buiten. Eerst lopen we dan met de mobiel door het dorp op zoek naar goede en permanente dekking en dan de zaak snel opstarten en kijken hoelang de signaalsterkte voldoende blijft. Op zich geen probleem en het werkt, maar de dorpsbewoners moesten er wel even aan wennen als we als een soort verbindingsmarinier in het veld, op een gek plekje ergens langs de kant van de weg, zittend op een klapstoel en met een laptop op schoot zitten te MSN-en of over het web aan het surfen zijn. Je ziet ze denken: vreemde mensen die Nederlanders! En dat verklaart ook waarom we niet zo super enthousiast waren over die hele grote bijlagen, het binnenhalen van een bijlage van 5Mb duurt als het tegenzit bijna een half uur (als het al lukt om zo lang ononderbroken verbinding te hebben) en met een batterijcapaciteit van twee uur..... tsja.....

De Nederlandse Orion gaat vanaf nu weer de wereld rond

Beloofd is beloofd en speciaal voor alle MLD-ers en geïnteresseerden in onze geocache-hobby: we houden jullie op de hoogte van onze TravelBug (TB). De reis begon zoals gemeld op de spottersparkeerplaats van vliegveld Valkenburg, waarna een locatie in de Katwijkse duinen het vervolg was. Na een paar dagen werd ons kleinood daar gevonden, en vervolgens ging het dingetje verder op weg. De volgende stop was een zogenaamd TB-hotel op het vliegveld van Eindhoven, niet ver van de toegang tot het vliegveld en dus dicht bij de MLD-ers die nu bij de luchtmacht hun kunsten vertonen. Erg leuk! Daar heeft het dingetje bijna een maand gelegen, hij is daar door veel mensen gezien (en dus weten veel mensen nu ook af van het hoe en wat van de Marpat) maar het heeft lang geduurd voor iemand hem meenam naar de volgende halte en dat was Rotterdam Zestienhoven, een regelmatige uitwijk voor onze vliegtuigen als Valkenburg dicht zat vanwege de mist. Wat zal de volgende bestemming zijn?? We weten het niet maar we laten het jullie weten.

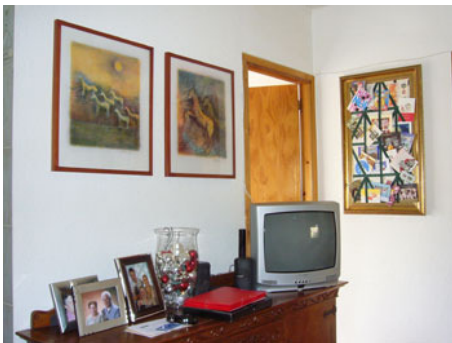
Spannende tijden

We hebben er verdullende lang op moeten wachten maar we hebben het nu dan toch eindelijk in ons bezit, het Proyecto Ejecutivo is binnen; we hebben het uiteindelijk zelf maar opgehaald in Huesca. Het grote boek bevat (het zal jullie niet verbazen) heel, heel, heel erg veel Spaanse woorden. Veel van die woorden gaan jammer genoeg over regelgeving en normen en dat zijn weliswaar noodzakelijke dingen maar wij laten die op dit moment maar een beetje links liggen omdat we ons eerst willen concentreren op de voor ons meer tastbare zaken: bouwen. We zien in het boek veel vreemde berekeningen die te maken hebben met eigenschappen van materialen (zaken zoals sterkte, krimp en rek, doorbuigen, isolatiewaarden, etc.) en alles bij elkaar zien we nu een dermate grote berg aan informatie dat we die eerst voor onszelf maar eens moeten verwerken. Het meest blij zijn we op dit moment met een uitgebreide set bouwtekeningen waar keurig in kleur alles uitgespecificeerd is. De samenstelling en de details over het enorm grote en moeilijke dak, de samenstelling van de vloeren, de balkenstructuur (het hele huis krijgt gelamineerde houten balken van 24x12 centimeter), de details over het

timmerwerk, de gevels met de details over de deuren en de ramen, de stopcontacten, televisieaansluitingen, aanvoeren en afvoeren en nog veel meer. Alles wat we ooit aangeleverd en besproken hebben zien we nu verwerkt in bouwtekeningen en dat is buitengewoon prettig om te zien. Af en toe pakken we de tekeningen en dan zitten we er uren naar te kijken om het allemaal op ons in te laten werken en elke keer zien we weer wat nieuws. Voor ons heel belangrijk is een (wat beknopt) overzicht van de kosten van materialen en arbeidsuren. Waar heeft de architect het dak op beraamd, wat kost het schilderwerk ongeveer, wat kosten de kozijnen en de ramen, wat kost het afvoeren van het puin? Het belang van die gegevens voor ons is dat we nu een aardige indruk krijgen waar er ruimte is voor bezuinigingen, want vanaf het allereerste

moment weten we dat er bezuinigd moet worden om binnen het budget te blijven. En die bezuinigingen moeten deels komen uit de materialen (er zitten bijvoorbeeld 21 deuren van bijna €700 in en dat kan volgens ons toch echt voor minder) en deels uit zelfwerkzaamheden. Vijfduizend euro voor tegelwerk? Dat kunnen we zelf wel! Zevenduizend voor schilderwerk? Snel verdiend lijkt ons! Een keukenblad van marmer? Doe! In ons hoofd draaien we dus overuren en we zijn nu toe aan de volgende stap, want er zijn in totaal vijf informatiepakketten over ons project naar aannemers gegaan waarin we vragen om een prijsopgave te doen voor een door ons verder af te bouwen casco. En nu maar hopen dat daar wat bruikbaar van terugkomt! Het zijn dus buitengewoon spannende tijden voor ons, dat zal iedereen duidelijk zijn!

Hans en Grietje

Het moet gezegd worden, het is op zijn zachtst gezegd wat krap in ons huisje. Althans, als we met drie honden (of vier, want we hebben een paar weken een logeetje gehad) de wat beperkte ruimte die we van de gemeente huren moeten delen. Maar

gelukkig is het héél vaak héél mooi weer en dus kan iedereen lekker naar buiten: de honden om te spelen en te waken over het dorp en wij om te klussen. Maar dan weer eenmaal binnen en het kacheltje aan als dat nodig is redden we ons zeer zeker wel. Onze woning is zeer bruikbaar vinden wij en naar beste vermogen ook nog eens redelijk gezellig ingericht al zijn dat natuurlijk wel onze eigen woorden. De twee vrije slaapkamertjes zijn op dit moment dan wel veranderd in gecontroleerde puinhopen (een ander woord voor opslagruimten, er is immers nog geen reden om op te ruimen voor logees), maar aan de muur hangen de lachende dochters, ons mooie oude dressoir heeft weer een plekje gekregen en vanaf die locatie kijken onze ouders ons aan en de schilderijen van Riet Rosier hangen weer aan de muren net als de vertrouwde klok uit Valkenburg. We hebben het dus reuze naar de zin in het huisje van Hans en Grietje en als we elkaar eens tegenkomen in het gangetje of het kleine keukentje lossen we dat op door lekker intiem langs elkaar heen te schuiven. Kontje/kontje, buikje/buikje of buikje/kontje (maakt ons niet uit, tenslotte zijn we getrouwd met elkaar) en af toe schuiven we zelfs een heel klein stukje in.

Zelfwerkzaamheden

Natuurlijk hebben we tussen de kerstboom, de oliebollen, de dagen met sneeuw en te lage temperaturen (we hebben voor het eerst de kettingen onder de auto gehad) en de dagelijkse gang van zaken zoals de boodschapjes, het schoonhouden van het huisje en het verzamelen van hout voor de kachel ook nog tijd gevonden om het een en ander in onze tuin te doen. Vlak voordat we naar Nederland gingen wisten we nog net ruimte te vinden om tegen de kerkhofmuur een bloembak en een fontein van ongeveer een meter doorsnee te metselen want volgens de theorie van Feng Shui hoort het water immers in het oosten te stromen. Terug in Spanje en de verhuizing

eenmaal achter de rug zijn we vervolgens verder gegaan met het voegen van alle eerder gebouwde en aan jullie getoonde muren met een mengsel van zand en kalk. En met onze natuurstenen muren kan dat niet met een voegspijker of zoiets maar is het gewoon met het handje alle gaatjes, kiertjes en hoekjes gewoon netjes volprakken, daarna mooi egaliseren en als laatste alles weer uitborstelen. Dat was dus een hele klus en alvast een opwarmertje voor straks als de muren van het huis gevoegd moeten worden, liefhebbers kunnen zich alvast opgeven!

Tussendoor hebben we nog twee zogenaamde "kasteeltjes" opgemetseld, waarin wat buitenelektra zit en waaraan straks een hekwerkje komt te hangen om te voorkomen dat mensen straks de helling afrollen. Omdat we niet zeker wisten of we de elektraleidingen in de geribbelde buizen onder het terras konden krijgen hebben we vervolgens eerst die kabels maar getrokken en daarna zijn we begonnen met het volledig dichtmaken van de terrasvloer. Eerst een dun werkvloertje om de zaak dicht en egaal te krijgen en te voorkomen dat het cement van de tweede laag weg zou lopen, vervolgens een krimpnet en daarna die tweede laag beton met daarin als terrastegels de leisteen platen van het gesloopte schuurtje gedrukt. Tussen de onregelmatigheid van de tegels komt een voeg met daarin rivierkiezels gedrukt en daar zijn wij op dit moment mee bezig. Heel leuk werk allemaal, maar wel erg arbeidsintensief. Maar ach, wat moeten we anders met onze vrije tijd doen?

Toys for Boys....

Na de powercarrier, de GPS, de hakbeitel, de doe-het-zelf-kurkmachine, de hogedrukreiniger, de laptop, de digitale camera en de betonmolen is er weer een nieuw speeltje in het leven van Gerrit gekomen: de kettingzaag. Hilde had reeds de beschikking over een kleiner formaat waarmee we aan de slag konden maar na het gezaag in de bossen van vorig jaar was het duidelijk dat er binnen het dorp behoefte was aan een groter zaagblad en een groter vermogen, sommige bomen waren gewoon te dik! Het was even zoeken en wachten op een geschikt tweedehands exemplaar maar sinds een paar weken hebben we dus nu een kleine en een grotere kettingzaag ter beschikking in Visalibons. Dat is per vier inwoners een zaag, voorwaar een luxeprobleem lijkt ons. Een paar dagen lekker zagen heeft al aardig wat stammetjes opgeleverd en dat is belangrijk anders krijgen we het koud. En daar houden we niet van!!

Op dit moment hebben we niets meer te melden en dus zijn we voor nu aan het einde gekomen van onze dertiende nieuwsbrief. Wij wachten in spanning af op de dingen die komen gaan!! Tot de volgende berichtgeving maar weer, adios!!